

Hatvan

Ha ez egy vers lesz. Lehetne is éppen.
Egy ember tesz-vesz. Ennek érdekében.
Mi ennek a célja? Senki sem tudja.
Íme a vers héja. Ennyire futja.

Van, hogy ennyire sem. Mégis alakul.
Hol szürke, hol színes. De a kép kifakul,
a vers pedig végleg elszabadul.
Pedig én fékezem. Nem flush, csak gyenge full,

mégis... mintha nyertem volna. De mit?
Néhány percet? Egy évet? Valamit,
ami csak most készül? Mások eközben
már éppen hetven-, hatvan- vagy csak ötven-

évesek lesznek, élve vagy holtan. De én nem,
nem voltam hatvanéves sohasem. Nem! –
itt egyedül én vagyok kortalan.
Megtanultam visszafogni magam,

akkor, mikor nem fogtak vissza mások,
– ezért inkább fogjátok be a szátok,
ne ünnepeljetek, köszöntsetek engem,
magamnak kell magamban rendet tennem!

Remélem, nem fog majd rajtam az átok,
nem kezdek el hasonlítani rátok,
nem leszek majd – ugye? ugye? ugye? – nagy és kiváló,
csak epe, csepp öklendezést kiváltó.